

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi M.D.M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego

w sprawie z powództwa M.D.M.

przeciwko T. S.A. w W., F. spółce z o.o. w W. i F. spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 grudnia 2017 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt V WSC (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. odrzucił, na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c., skargę powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 29 października 2014 r., V Ca (...) wobec nieopłacenia w pełni przez pełnomocnika w terminie określonym w art. 112 ust. 3 u.k.s.c. opłaty od skargi w kwocie 2450 zł, a jedynie w kwocie 2250 zł. Wskazał, że

konieczna była opłata w wysokości 5 % od wartości przedmiotu zaskarżenia czyli w kwocie 2450 zł, nawet przy niesprawdzeniu wartości przedmiotu zaskarżenia, który budzi wątpliwość odnośnie do wskazanego w skardze uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, w którym wskazano odsetki.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 25 § 1 k.p.c., art. 20 k.p.c. oraz art. 394 § 1 w zw. z 398⁶ § 2 k.p.c. i wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca zarzuca, że łączna wartość przedmiotu sporu w trzech sprawach wynosiła 45000 zł i taka wartość przedmiotu zaskarżenia była wskazana w apelacji, a nadto w punkcie 3 skargi wskazała, iż kwota szkody wynika z zsumowania trzech spraw połączonych do wspólnego rozpoznania i dlatego wskazanie kwoty 49000 zł jest oczywistą omyłką pisarską. W jej ocenie Sąd Okręgowy powinien zatem zarządzić sprawdzenie wartości przedmiotu sporu, zwłaszcza że wynikała ona z treści skargi. Wyjaśniła nadto, że podstawą zaskarżenia zażaleniem jest wskazanie Sądu Okręgowego, że wartość przedmiotu sporu odwołuje się do odsetek, a zgodnie z art. 20 k.p.c. nie wlicza się odsetek do roszczenia.

Jak wynika z powyższego, skarżąca mylnie utożsamia wartość przedmiotu zaskarżenia apelacją wyroku pierwszej instancji w sprawie, w której został wydany następnie wyrok przez Sąd drugiej instancji zaskarżony skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem, z wartością przedmiotu zaskarżenia tą skargą. Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze o stwierdzenie niezgodności powinna pokrywać się bowiem z wysokością szkody, która zdaniem skarżącej została wyrządzona przez wydanie wyroku, a zatem z wielkością uszczerbku majątkowego wyznaczonego zgodnie z teorią różnicową jako różnica w majątku powódki według stanu zakładającego uwzględnienie powództwa a stanu zakładającego jego oddalenie. Przy takim rozumieniu uszczerbku majątkowego szkodą, jaką poniosła skutek wydania wyroku jest zarówno kwota świadczenia głównego, jak i kwota równa odsetkom ustawowym, które byłyby zasądzone do daty wydania wyroku, a więc kwota znacznie przekraczająca wskazaną wartość przedmiotu zaskarżenia

49 000 zł. Wskazanie i uprawdopodobnienie wysokości szkody i powiązanej z nią wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi obowiązek skarżącego, a wyjaśnienie przyczyn ograniczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do okoliczności wskazywanych jako uzasadnienie wysokości szkody nie podlega kognicji sądu, jako że przedmiotem rozpoznania w skardze nie jest odszkodowanie i ustalenie wysokości szkody a stwierdzenie, czy wyrok odpowiada prawu, czy jest z nim niezgodny. W świetle twierdzeń skarżącej brak było podstaw do przyjęcia, że wskazanie jako przedmiotu wartości zaskarżenia kwoty 490000 zł jest oczywistą omyłką pisarską, a wątpliwości Sądu co do tego, czy wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa od wskazanej w skardze pozostają irrelewantne dla rozstrzygnięcia, skoro skarga została opłacona i tak od wysokości niższej.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

aj